

stabil og økonomisk vækst, så vi undgår disse flaskehalse.

I denne forbindelse er det, som jeg har sagt det et par gange, også utrolig vigtigt, at virksomhederne lever op til deres ansvar i form af en åbenhed over for uddannelsesinstitutionerne og arbejdsformidlingen. Det er faktisk den eneste måde, vi kan få det gode samspil og ikke placerer ansvar hos hinanden, for dybest set er det jo et fælles ansvar at forhindre disse problemer i at opstå.

Endelig vil jeg gerne give fru Ulla Tørnæs et svar vedrørende beskyldningen om, at fru Tørnæs gerne ville af med børnepasningsloven. O.k., måske ikke helt, men hvis man lægger op til, at det skal være efter den gamle model, er det næsten en afskaffelse. Hvis man siger, at den skal være aftalebaseret, og at der skal være genbesættelseskrav, betyder det, at der efter den gamle ordning over en periode på halvandet år var bevilget 13.824 personer forældreorlov. I 1994 var dette tal 80.000, så det kan godt være, at Venstre ikke vil afskaffe børnepasningsloven, men man vil i hvert fald skrue den sådan sammen, at det for det første er arbejdsgiveren, der bestemmer, om børn og forældre skal have mere tid sammen, og det synes vi ikke er nogen udpræget god idé. Vi synes faktisk, det er en børnepolitisk og familiepolitisk landvinding, at der er knyttet nogle rettigheder til at være forældre, så man kan få mere tid sammen med sine børn.

Hvad angår genbesættelseskravet, vil jeg gerne sige, at der faktisk er et genbesættelseskrav på 73 pct., og det er mit klare indtryk, at virksomhederne er meget taknemlige for, at det er en frivillig ordning, hvorvidt man ansætter vikar. Det synes jeg faktisk også det skal være, fordi det også skal være med til at understøtte et fleksibelt arbejdsmarked, og det rigide genbesættelseskrav, der var i de tidligere ordninger, er ikke særlig fleksibelt.

Endelig skulle jeg hilse fra den socialdemokratiske ordfører og sige – også til fru Ulla Tørnæs – at der for enden af ethvert regelsæt faktisk befinder sig mennesker. Og hvis man prøver at foregøgle, at det kun er regelsættet, man går efter, er det jo, fordi man faktisk ikke rigtig tør sige, hvem det reelt er, man går efter.

Men jeg har bemærket – og det er ganske fikst – at både Venstres ordfører og den konservative ordfører har gjort sig meget store anstrengelser for i dag ikke at sige direkte, hvad man ville over for de ledige, nemlig at man ville forringe.

Hr. Aage Frandsen fik listet noget frem af hr. Dahlgaard lige før, for en ændring af regelsættet for dagpengesystemet betyder jo i virkeligheden 80 pct.-satsen for de lavtlønnede og en højere ydelse for de højerelønnede. Og det er en betydelig kortere dagpengeperiode med den konsekvens, at man så kommer over i det sociale system. Jeg mener ærlig talt, at regelsættet ikke er helt uden betydning for, hvordan man behandler mennesker i den anden ende af dette regelsæt.

Tak fra min side for debatten i dag.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Det bliver en meget lang debat, hvis det skal antydes, at man går nær efter mennesker og går efter de arbejdsløse. Det er klart, at det helt konkrete forslag til en reform af dagpengesystemet, Det Konservative Folkeparti har fremsat, betyder lavere udgifter og betyder nogle forringelser for den enkelte arbejdsløse. Ja, men det betyder også den forbedring, at den enkelte arbejdsløse får et større incitament til at tage et job. Det er ikke meningen, at vi skal have et system, der fastlåser folk i passiv afhængighed af offentlige ydelser. Andre lande har økonomiske dagpengesystemer, der giver mere incitament, uden at det af den grund er »sorte« lande. Må vi lige være fri for disse antydninger af, at Det Konservative Folkeparti og de borgerlige partier er menneskefjendske og vil træde på de svage og alt det sludder og vrøvl!

Én ting vil jeg sige: Jeg vil ikke have, at ministeren, havde jeg nær sagt, laver et barn på mig og siger, at der var udbredt enighed – sådan opfattede hun det – om, at hovedvejen frem, når det gælder flaskehalse, var uddannelse og uddannelse. Dertil må jeg sige, at det ikke for Det Konservative Folkeparti er hovedvejen frem. Det er én vej, og på mange områder er vi jo enige i det, der ligger i redegørelsen i dag, men det er i høj grad en ændring af dagpengesystemet og af orlovsordningerne, der skal til, og det er kommet tydeligt frem her i dag.

Lad mig slutte med den kommentar til arbejdsministerens for tredje eller fjerde gang gentagne påstand om, at flaskehalsproblemerne på sundheds- og socialområdet i den offentlige sektor var fortidens synder, vi trækker rundt med – underforstået at det er De Konservative og Venstre og den tidligere regering, som ikke sørgede for, at der var tilstrækkelig uddannelse af de pågældende typer af arbejdskraft – at